

Er Bjørn Rasmussens bøsseroman en overgrebsfortælling?

I Bjørn Rasmussens nye roman mødes to mindreårige drenge, og der opstår et intenst seksuelt forhold. Foto: Frida Gregersen

INGER TEJLGAARD OLESEN RAVN

05.04.2025

BØGER // ANMELDELSE – Det er svært at anmelde Bjørn Rasmussens roman, men det er ikke, fordi det er en sædfuldt, analfikseret, spermsprøjtende, pikspillende, bolleslikkende eller numsepillende roman. Det er naturligt og uundgåeligt at skrive om analsex, når man skriver en bøsseroman. Det svære i at anmelde den består i noget andet, skriver Inger Tejlgaard Olesen Ravn.

Brian og Stefan for evigt

Forfatter: Bjørn Rasmussen

Forlag: Gyldendal

Udkom d. 4. april 2025

En bøsseroman: Brian og Stefan for evigt.

To drenge mødes og sød musik opstår.

To mindreårige drenge mødes, og der opstår et intenst seksuelt forhold.

To drenge mødes og mødet sætter sig så dybt i den ene, at det aldrig forlader ham.

Det er svært at anmelde Bjørn Rasmussens roman *Brian og Stefan for evigt*, men det er ikke, fordi det er en bøsseroman.

Det er heller ikke, fordi det er den mest sædfyldte og analfikserede roman, hidtil skrevet på modersmålet, den mest højspændte, sexfikserede, spermsprøjtende, pikspillende, bolleslikkende, numsepillende roman. Det er naturligt og uundgåeligt at skrive om analsex, når man skriver en bøsseroman. Og i lyset af denne ubeskrevne genre kan de fleste godt forstå behovet for bøsseromaner.

Bjørn Rasmussen

**BRIAN
OG
STEFAN
FOR
EVIGT**

Bøsseroman

Når anmeldelsen er behæftet med reservationer, går det mere på romanens beskrivelser af nogle ret grænseoverskridende seksuelle erfaringer, der ikke blot fantaseres om, men som udledes på alle ovennævnte måder blandt to drenge, der endnu er flere år fra at krydse tærsklen, hvor det er lovligt.

Det virker voldsomt.

De færreste bliver i dag forarget over, at børn har en seksualitet, men som ansvarlig voksen tænker man, at den fuldt udlevede seksualitet er en overskridelse af barnets grænser, endnu før det selv forstår, at disse grænser findes, at de skal findes, og at de skal respekteres.

“Grunden til, at det er svært at anmelde Bjørn Rasmussens roman, er, at man kommer i tvivl om, hvorvidt den fortælling, man læser, er den, forfatteren vil fortælle

At et barn, hvis grænser så rutinemæssigt bliver overskredet, må få svært ved overhovedet at mærke dem. At leve i det grænseløse er ikke det samme som kærlighed. Og mens det ikke er litteraturens rolle at foreskrive nogen etik, er det omvendt umuligt ikke at forholde sig til det som en tematik.

Grunden til, at det er svært at anmelde Bjørn Rasmussens roman, er, at man kommer i tvivl om, hvorvidt den fortælling, man læser, er den, forfatteren vil fortælle, eller om Bjørn Rasmussen selv mener, han har skrevet en roman om kærlighed.

Bjørn Rasmussen lader faderen forsvinde

I det kapitel, hvor jeg-fortælleren Brian præsenterer sin baggrund, hører vi om den efterhånden arketypiske toksiske stedfar, Poul, der for længst har lugtet på drengen, at han ikke er til piger. Om moren, Marianne, hedder det: ”Marianne sagde ikke noget. Marianne kunne ikke sige noget dengang, og hun kunne heller ikke se noget, og jeg har det bare sådan: Det er sgu da dig der er en skiftning, mor, det er sgu da dig, der forsømmer.

Problemet i at anmelde denne vidunderligt velskrevne bog er, at jeg bliver ved med at læse romanen som en overgrebsfortælling, selvom hovedpersonen ikke identificerer sig med en offerposition, skriver Inger Tejlgaard Olesen Ravn. Foto: Frida Gregersen

Poul-røvhul her siger i det mindste hvordan han har det, hvornår kommer du på banen, mor, er det virkelig mig der skal bede dig om at vælge.”

Symptomatisk for morens ageren hedder hun resten af romanen ikke ”mor”, men ”Marianne”.

I umiddelbar forlængelse af at Poul forsvinder ud af Brian og Mariannes liv, træder hittebarnet Stefan ind, nærmest som om den ene fortrænger- eller erstatter – den anden. Og mens Marianne får et sammenbrud, der sætter hende ud af spillet som voksen, ansvarlig og forælder, bliver Stefan både Brians bror, hans elsker og det spejl, hvori han ser sig selv blive til.

Sidenhen kommer denne tid til at repræsentere Edens Have for Brian og bogen indledes med en beskrivelse af uskylden: ”Der var engang to dumme hunde der elskede hinanden langt ind i tilværelsens latterlige kostume. Den ene hed Brian og den anden hed Stefan, og Brian og Stefan var brødre, og du skal se for dig at de leger sammen på en solbeskinnet julieng (...)”

Problemet med at anmelde denne vidunderligt velskrevne bog er, at jeg bliver ved med at læse romanen som en overgrebsfortælling

De to drenge leger, at de er hunde i deres udforskning af hinanden og den andens krop, hvilket er et genialt træk, fordi dyr og hunde pr. definition altid er uskyldige, uanset hvordan de handler. Det er hundens natur at snuse den anden hund i røven. Vi kan ikke dømme dem. Dermed bliver ovennævnte seksuelle overskridelser søgt overført til en eksistens udover enhver menneskelig dom. Men det er jo ikke hunde. Det er to små drenge.

Som unge voksne flytter de til storbyen og etablerer sig her med ligesindede, og endeligt ser vi dem gradvist vokse fra hinanden, indtil den dag Stefan forlader Brian.

Det er i tomrummet efter Stefan, at Brian skriver bogen. Det gør han i et forsøg på at fastholde, at ”det har fundet sted, selvom det føles som en drøm”, som der står bag på bogen, der har karakter af at være en kærlighedserklæring, en bøn om tilgivelse og, fornemmer læseren undervejs, et håb om, at Stefan vil læse bogen, der, hvor han nu befinder sig. Et håb om, at han vil komme tilbage og udfylde tomheden.

Den evige genopførelse af traumet

Problemet med at anmelde denne vidunderligt velskrevne bog er, at jeg bliver ved med at læse romanen som en overgrebsfortælling, selvom hovedpersonen ikke identificerer sig med en offerposition, ligesom han hylder de to drenges seksuelle oplevelser fremfor at beskrive det som overgreb.

I en del af romanen fortæller Brian om sig selv i 3. person. Det er svært ikke at se grebet som et udtryk for, at jeg-fortælleren lever i en tilstand af dissociation, en psykologisk mekanisme, der typisk gør det muligt for den traumeramte at skabe afstand til den traumatiserende begivenhed: ”Kan du ikke lige få mig til at forstå nogle ting, jeg er meget langt væk, mine følelser føles indsnævrede, som et alt for stramt kostume, har min sjæl forladt min krop?”

Mit problem med fortællingen om Brian og Stefan kan vel sammenlignes med politiets problemer med de vidneudsagn, der afgives af et offer for Stockholmsyndromet – eller de fortællinger et offer for vold i ægteskabet (hvor det jo langt fra altid er kvinden, der er offeret) gentager for sig selv, når udøveren atter har tæsket offeret halvt ihjel:

”Det er fordi hun/han har det svært, det er fordi, hun/han elsker mig og er bange for at miste mig, det er et bevis på hvor specielt vores forhold er. Vores kærlighed er større

end livet, end døden, vores kærlighed går til verdens ende og endnu længere.” Som om tanken om at ofre sig for kærligheden kan gøre al smerten meningsfuld midt i det meningsløse.

I mine ører lyder det som den slags historie, når ordene strømmer i Bjørn Rasmussens nye roman – selvom de strømmer både smukt og smertefuldt. Eller er det netop denne erkendelse, der får Brian til at skrive i den kontaktannonce, han udfærdiger i slutningen af bogen:

”Jeg har tidligere italesat mig som masochist, men jeg har endnu ikke mødt en mand der kan imødekomme min masochisme.”

Måske en dreng kunne imødekomme Brians masochisme? Var det sådan, det var, med Stefan? Er det den virkelige fortælling?

Når vi identificerer os med vores traumer og lader dem definere os, bliver vi bange for det hul, der opstår, hvis det, der fylder os med angst, forsvinder. Det bliver et tab af vores identitet. Jeg vil gerne tro på, at kærligheden kan antage mange former, men personligt er jeg ikke overbevist om, at den skal føles sådan.

[Klik dig videre til mange flere boganmeldelser lige her.](#)

Bjørn Rasmussen

gyldendal

INGER TEJLGAARD OLESEN RAVN

Inger Tejlgaard Olesen Ravn er cand.mag. i litteraturvidenskab og engelsk, lektor ved Campus Vejle, forfatter til artikler til Dansknoter, fagblad for gymnasieansatte dansklærere. Er jyde, bijobber som Shetlandspony og skriver dårlige digte på Instagram.

POV Overblik

Støt POV's arbejde som uafhængigt medie og modtag **POV Overblik** samt dagens udvalgte tophistorier alle hverdage, direkte i din postkasse.

- Et kritisk nyhedsoverblik fra ind- og udland
- Indsigt baseret på selvstændig research
- Dagens tophistorier fra POV International
- I din indbakke **alle hverdage** kl. 12.00
- Betal med **MobilePay**